

КРАТЪКЪ ПРЪГЛЕДЪ НА ЗАМИНАЛАТА 1876-ТА ГОДИНА.

Прѣзъ миналата година, по всички Еуропа, освѣнъ единъ нейнъ кѣтъ, бѣше мирно; въ всичкити земи, освѣнъ въ една, всичко си бѣше въ редътъ, и всака държава се занимаваше съ внѣтрѣшнити си работи, което въ едно друго врѣме това нѣшто можеше да бѣде похвално. Нъ сега внѣтрѣшнити работи на една държава са едно второстепенно нѣшто за свѣтътъ. Всичкий свѣтъ гледаше на Истокъ, като че отъ тамъ ште дойде рѣшението на съдбината нѣ само на Истокъ, нѣ и на цѣла Еуропа.

Въ началото на заминалата година, може малцина да чакаха такъвъ край. Нъ Источний въпросъ се развиваше внѣтрѣшно, тайно, безъ да се усѣтга отъвнѣ. Много нѣшто сега стана ясно, нѣ и много опште остава неизвѣстно въ развиването на събитията, които неволно искараха на навѣ тона въпросъ. А за да се запознае човѣкъ добрѣ съ него, трѣбова да знае работити много по напрѣдъ отъ една година.

Какъ бѣха работити въ Еуропа прѣди двѣ години? Виждаше се, че общий миръ ште трае. Нѣмаше никакви размирни въпроси. Еуропа почиваше слѣдъ единъ редъ размирици, които на бѣха расклатили. Росия се намѣри въ твърдѣ добро положение; всакой ѝ се милковаше и трѣсеше у нея приятелство. Нъ, виждаше се, че и другити държави нѣмаше за какво да се каратъ помежду си. Нъ, ѣто верѣдъ дълбокий миръ и тишина, отеднажъ се расчу зловѣштъ гласъ. Това стана въ началото на 1875 година. Тона гласъ скоро порасте и зе да заплашва мирътъ въ Еуропа. Тона зловѣштъ гласъ не дойде отъ Истокъ, а отъ Западъ. Франция токо штомъ бѣше подкачила да се оправна отъ злочестата война, штомъ плати милиардити, стрестна се, като видѣ, че Германия пакъ на заплашова. Историята на това размърдоване и до сега опште не се знае. Кога не била причината на това размърдоване, до колко не било то основателно, — всичко това опште не ѣе добрѣ истѣлковано. Нъ всакой знае, че то ѣе послужило за доста сериозно дипломатѣческо истѣлковане. Франция се отнесе до другити държави: първень до Англия, а послѣ до Росия. Англия повдигна шумъ, нѣ истинското залѣгане за опазването на мирътъ и ходайството за Франция, великодушно остави на Росия. Мирътъ остана непогѣтнатъ, и страхътъ се уталѣжи скоро, безъ да остави нѣкога дира. Отъ всакъдѣ благодариха на Росия за нейното мирно дѣйствиe. Въ Франция съчувствието камъ Росия и камъ всичко Руско стана тогава общо нѣшто. Само въ германский печатъ се показа нѣкаква неблагодарностъ и ядосване, нѣ не трае много.

Слѣдъ това не се измина ни половина година и се повдигна размирица на Истокъ. Имаше ли прѣстъ Росия въ таа размирица? За това нѣшто не говоретъ дори и върлити ѝ неприатели, които са готови всакога да на бѣдетъ. На и фактовети доста прѣотиворечатъ на това. Росия нѣмаше ни най-малко интересъ да подбужда Источний въпросъ въ това врѣме. Тя бѣше въ най-добро отношение съ всичкити държави. Тя показоваше голѣмо довѣрие камъ Турция, и сѣлтанътъ бѣше готовъ за